

Henryk Sławiński, *Homilia w zgromadzeniu eucharystycznym. Recepcja współczesnego nauczania Kościoła w „Dyrektorium homiletycznym”*, Ancilla Verbi, t. 7, Wydawnictwo Salwator, Kraków 2018, ss. 256.

Książd Henryk Sławiński podjął się opracowania interesującego i aktualnego zagadnienia dotyczącego przepowiadania słowa Bożego podczas sprawowanej Mszy Świętej. Zgodnie z podtytułem książki zajął się recepcją współczesnego nauczania Kościoła zawartego w *Dyrektorium homiletycznym*, czyli dokumencie w całości poświęconemu homilii.

Autor w swej książce wykorzystuje dokumenty Soboru Watykańskiego II, nauczanie papieży oraz dykasterii Kurii Rzymskiej. Przedział czasowy podjętych badań wyznaczają *Konstytucja o liturgii świętej „Sacrosanctum concilium”* z 4 grudnia 1963 roku i *Dyrektorium homiletyczne* z 10 lutego 2015 roku.

Autor jasno określił cel i problem pracy. Celem jest całościowe przedstawienie aktualnego nauczania Kościoła na temat homilii głoszonej w zgromadzeniu eucharystycznym. Natomiast problem opracowania został zawarty w pytaniu: Jakie aspekty współczesnego nauczania Kościoła o homilii w zgromadzeniu eucharystycznym zostały wyeksponowane w *Dyrektorium homiletycznym*?

Książd Sławiński w swej pracy konsekwentnie zrealizował zadania, które postawił. Najpierw dokonał analizy tego, co powiedziano na temat homilii w soborowych, okołosoborowych i posoborowych dokumentach Kościoła powszechnego, a następnie porównał to nauczanie z treścią *Dyrektorium homiletycznego*. Podjęte badania doprowadziły go do szczegółowych rozwiązań. Autor wyjaśnił, jak należy współcześnie rozumieć homilię, jak należy o niej uczyć i jak ją praktykować.

Recenzowane opracowanie opiera się na solidnym materiale źródłowym. Zostało napisane piękną polszczyzną. Strukturę pracy podzielono na trzy rozdziały. W pierwszym dokonano analizy dokumentów Kościoła powszechnego na temat homilii. W drugim rozdziale zaprezentowano nauczanie o homilii w *Dyrektorium homiletycznym*. W trzecim natomiast przedstawiono walory i mankamenty dokumentu w całości poświęconego homilii, opracowanego przez Kongregację ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów.

Autor, przywołując walory *Dyrektorium homiletycznego*, słusznie wskazał na niepodważalną zaletę, jaką jest pogłębianie nauczania „o homilii jako integralnej części liturgii, co ma istotne znaczenie dla pojmowania natury i celu homilii, a w kon-

sekwencji dla praktyki duszpasterskiej” (s. 146). Ponadto głównym źródłem i treścią homilii jest paschalne misterium Chrystusa (s. 153). Innym walorem analizowanego dokumentu, na który wskazuje ks. Sławiński, jest „przedstawienie homilii jako aktu liturgicznego oraz ukazanie jej sakramentalnego znaczenia” (s. 160). Jego zdaniem, homilia jest „laudacją na cześć Boga albo peanem wysławiającym przedziwne dzieła Pana pośród Jego ludu, natchnionym słowem, które pomaga innym zobaczyć Jezusa ich własnymi oczami, usłyszeć go własnymi uszami” (s. 167).

Pośród kolejnych walorów *Dyrektorium homiletycznego* ks. Sławiński przywołuje dostarczenie metody oraz praktycznego wzorca przygotowania homilii wraz z uwzględnieniem roku liturgicznego (s. 168). Autor zwraca uwagę, że ceną pomocą dla głoszących homilię „są uporządkowane i zharmonizowane ze sobą źródła biblijne i kościelne, czyli teksty zaczerpnięte z *Lekcjonarza mszalnego* oraz *Katechizmu Kościoła katolickiego*” (s. 173).

Autor, dokonując analizy *Dyrektorium homiletycznego*, zwrócił uwagę na mankamenty tego dokumentu. Pierwszym z nich jest niewystarczająca refleksja nad uczestnikami zgromadzenia wiernych. Autor wskazał na konieczność podjęcia przez dokument następujących zagadnień: specyfiki niedzielnego zgromadzenia wiernych, którzy są słuchaczami homilii; kultury i potrzeby słuchaczy; konieczności rozpoznawania „znaków czasu” i percepcyjnych zdolności słuchaczy (s. 175).

Innym mankamentem jest pominięcie kwestii formalnych nauczania Kościoła na temat homilii (s. 187). Pośród nich Autor zwrócił uwagę na pominięcie przez analizowany dokument wskazań dotyczących znaków i pozdrowień towarzyszących homilii (s. 204) oraz kwestii dotyczących głosiciela homilii (s. 206).

Wymienione tu niektóre walory książki ks. Henryka Sławińskiego przekonują o tym, że omawiana pozycja zasługuje w pełni na promocję. Jest ona adresowana w sposób szczególny do homiletów i studentów teologii. Może być wykorzystana również w ciągłej formacji kapłanów.

Andrzej Pryba MSF
Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
Wydział Teologiczny